

Historien om Poul Pyt på Bjergtinde Top

Af hvilken man kan lære, at man ikke må blive gnaven, fordi man har kringlekrummer på maven.

Der var engang en dag, hvor Adam Stråskæg både havde rullet roulader, kringlet kringler og rynket rosiner lige fra solen stod op, fordi han var helt sikker på, at han ville få gæster. Hen under middag havde han fået mel i skægget og dej i næsen, og der var drysset en masse kringlekrummer ned på maven, hvor de lå og kildede.

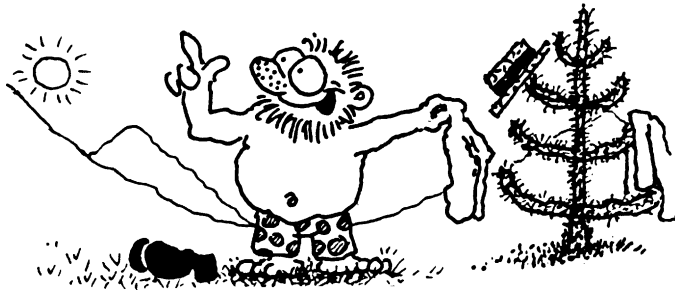
– Det går sandelig da slet ikke an, tænkte Adam Stråskæg ved sig selv. Man kan ikke have mel i skægget og kringlekrummer på maven, når der kommer gæster.

Så hængte han et lille skilt på døren til det gule hus i Blå-klokkebakkerne, hvor der stod: GÅ IND OG SPIS KRINGLER, JEG ER TILBAGE, SÅ SNART JEG KOMMER HJEM. KÆRLIG HILSEN ADAM STRÅSKÆG, og så gik han op til Bjergtinde Top og fandt et knastfrit knagetræ, som han hængte sin stråhat på.

Det var en dejlig dag, og alting var herligt på Bjergtinde Top, så Adam Stråskæg tænkte ved sig selv, at han hellere måtte digte en lille sang, som han kunne synge for sine gæster, når de kom, og det gjorde han så, og mens han digtede sin sang, tog han også sin trøje af og hængte den på det knastfrie knagetræ.

Ih, hvor er det godt nok godt,
der sådan kommer gæster.
Så ruller vi rouladerne
med fut og fart og fester.

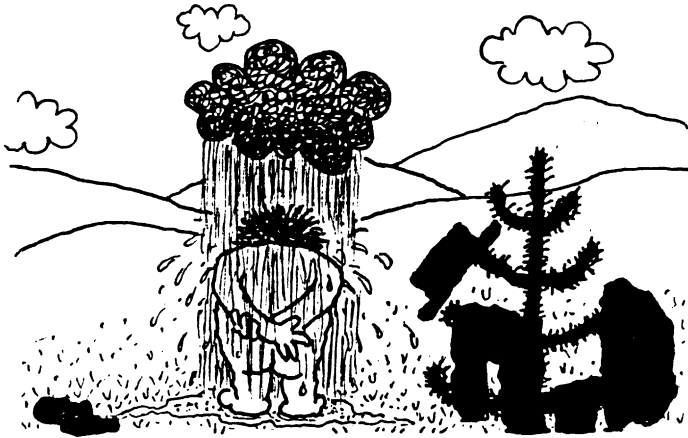

– Nå, jeg må hellere se at få fat på Poul Pyt, tænkte Adam Stråskæg ved sig selv, og så gav han sig til at vinke lige op i luften, for han kunne allerede se Poul Pyt hænge på himlen ude over Lillekilde Kilde. Lige så snart Poul Pyt fik øje på Adam, der stod og vinkede, så skyndte han sig af sted hen over Bølgebæk Bro op mod Bjergtinde Top.

– Det er minsandten fint, tænkte Adam Stråskæg ved sig selv. Nu kan jeg blive rigtig pæn til gæsterne kommer.

Og så begyndte han at tage resten af tøjet af og hænge det alt sammen på det knastfrie knagetræ.

Et øjeblik efter var den rare regnsky Poul Pyt nået op på Bjergtinde Top, og den gav sig med det samme til at regne et lille brusebad lige ned på Adam Stråskæg, så han kunne få dejen af næsen, melet ud af skægget og kringlekrummerne af maven, og mens han vaskede sig, sang Adam Stråskæg en lille sang, der hed: Jeg vasker, så det plasker, og det pja-sker, og da han var færdig, sagde han farvel, farvel til Poul Pyt, og så tog han alt sit tøj på igen.

Dengang han kom hjem til det lille, gule hus i Blåkløkkebakkerne uden kringlekrummer på maven, så fandt han ud af, at der slet ikke var kommet nogen gæster.

– Nå, men skidt med det, tænkte Adam Stråskæg ved sig selv. Nu har jeg hilst på Poul Pyt ude på Bjergtinde Top, og det var mindst lige så hyggeligt som at have gæster. Så spiste han nogle røde gulerødder og gule rødbeder til aftensmad og syntes, det havde været den hyggeligste dag, han overhovedet kunne huske. Men det syntes han nu hver dag, for Adam Stråskægs Paradis var nemlig det allerbedste sted i hele verden, og alle dage var gode dage, også dem der var dårlige.